

valamint alkalmilag kilátogató résztvevők, előadók és gyermekek, összesen csaknem 50 fő.

A program többféle lelemből állt össze. A három napszaki áhítaton —reggel, délben és este— mindenki részt vett, a kiegészítő hajnali és késő esti imaórán (laudes és kompletórium) csak a leglelkesebbek. A reggeli csendes igeolvasás az Énekek éneke 2–2 fejezete alapján történt, ehhez graduáltételek (himnusz és zsoltár) éneklése kapcsolódott, a lenyugvási liturgia szintén egy graduálhimnusz és a Nunc dimittis (Simeon éneke) éneklésével, valamint igeolvasással és imádsággal zajlott.

A keddi esti alkonyati imaóra a kolozsvári ökömenikus vesperák szerint zajlott, előtte a táborban résztvevő előadóművészek egy Bachszonátát adtak elő. A szerda esti vesperást teljes egészében az Öreg graduál alapján —több esetben valóban az eredeti kottaképet olvasva— énekeltük végig.

Az imaórák liturgiájában az egyszólamú énekek mellett helyet kaptak többszólamú tételek is: C. Goudimel, M. Vulpius, J. H. Schein és S. Scheidt, valamint W. Byrd 119. tételei. A harmadik nap végét a Kálvin téri templomban tartott kórusvesperás koronázta meg. Itt

—ahol a gyülekezet körében a nyári kántorképző tanfolyam hallgatói is jelen voltak— a többszólamúság mellett az orgonazene is helyet kapott.

Délelőtt és délután egyrészt a liturgia énekes anyagát tanulták a résztvevők, másrészt előadás és ahhoz kapcsolódó beszélgetés zajlott. A meghívott előadók (*Fekete Ágnes, Fekete Csaba, Hafenschér Károly, Kiss Médea és Pap Ferenc*) a liturgikus éneklés történeti, teológiai, pszichológiai háttéréről beszéltek. Különösen érdekes volt a Református Énekeskönyv és az annak szerkezetét meghatározó Heidelbergi Káté kapcsán az énekeskönyv énekeinek és a Heidelbergi Káté kérdéseinek belső arányairól és összefüggéséről hallani, valamint azt is észrevenni, hogy az egyház története miként tükröződik az énekeskönyvben és a hitvallásban. Egy másik előadásban szó esett külföldi mintákról, az evangélikus és más egyházakban élő liturgiai életről, arról: milyen módon hat a zene az emberi lélekre és milyen utakat nyithat meg az istentiszteleten történő közös éneklés.

Bódiss Tamás

Kántortalálkozó Alacsán

A Borsod-Gömöri Egyházmegye kántorai és lelkipásztorai gyűltek össze 2013. június 1-én Alacsán. A találkozóan a kántori szolgálat és az új énekeskönyv kérdéseiről esett szó. Ennek során a következő fontosabb gondolatok vetődtek fel:

Szükség lenne mielőbb meghatározni a gyülekezetekben végzett egyházzenei szolgálat minimumát és útmutatást adni a tágabb, szélesebb lehetőségek kihasználásához is. Ez segítené a kántori szolgálat nagyobb megbecsülését, elismerését.

Jó lenne a leghűségesebb, több évtizedes szolgálatot végzett kántorok munkáját elismerni.

A gyülekezeti éneklést elsősorban a biztos énekvezetés segíti és csak másodsorban a hangszeres kíséretű. A kántor azonban nem tud teljes értékűen részt venni az éneklésben, mert az énekszövegek nem szerepelnek a korálkönyvben.

A gyülekezet éneklését segíti és a kántor dolgát is könnyítik a versszakok kezdetén —esetleg máshol is— alkalmazható unisonoszakaszok.

Az egyházzenei szolgálatot végzőknél egyaránt fontos a szakmai képzettség és a lelki elhívás. Ezeket nem szabad egymással szembeállítani, hisz mindkettőre nagy szükség van.

Igen fontos, hogy a gyülekezeti éneklés és az új énekeskönyv nyisson a fiatalabb korosztály felé, de nem elsősorban az igények kiszolgálása, hanem a nevelés célzatával.

Végül: a gyülekezeti éneklés fejlesztését szolgálják, ha egyházunk készülő új istentiszteleti példatára tartalmazna olyan istentiszteleti formákat, melynek keretében az éneklés jelentősebb szerepet kap. Ezekben az énekes imádságokban a reformáció korának elfeledett, de fölfedezendő énekei, énekes műfajai használhatók.

Bódiss Tamás